

*Galeria Anca Poterașu vă invită la expoziția AFTER SCHOOL a absolvenților
Universității Naționale de Artă - Gabriele Petre, George Bîzgu și Elena Pârvu, vineri
8 Iulie începând cu ora 19.00.*

Iulie instabil. Furtună și caniculă. În stomac un ghem de incertitudini indigeste. Când au trecut trei ani de facultate? Sfârșit sau început? Închidere sau deschidere? Renunțare sau linie de fugă? Respiri. Te odihnești pentru un moment (care, atenție, nu e în niciun fel măsurabil, echivalent al unei secunde). Nu știi prea bine ce urmează dar simți că ceva se apropie. În minte o învălmășeală de întrebări. Nu-i ușor pentru un absolvent la arte. Arte, artă. Cine mai poate garanta un înțeles pentru cuvintele astea? Cui îi mai pasă până la urmă ce înseamnă *a fi artist* sau, mai rău, ce înseamnă *a fi-ul*? Artist contemporan, om, individ. Probabil că toate astea au rămas îngropate într-un manual plicticos odată cu Heidegger și ceilalți.

.....

Demersul curent oferă trei discursuri vizuale asupra stării de fapt sugerate mai sus, discursuri aparținând unor absolvenți de pictură din acest iulie: Gabriele Petre, George Bîzgu și Elena Pârvu. Dincolo de jocul formei și de senzualitatea culorii, înlocuind conceptele cu imagini, cei trei propun o serie de investigații existențiale concretizate într-o incitantă trasare de teritorii afective.

În acest context Gabriela Petre lucrează direct cu afecte pe care le exhibă fără menajamente într-un spațiu labirintic, antinarativ. Refuzând să spună o poveste, instalația recompune o scenografie emoțională similară hotelului baroc ales de Resnais pentru *L'année dernière à Marienbad*. Este vorba despre același spațiu luxuriant, aproape claustrofobic, ce favorizează un discurs asupra timpului, memoriei, identității. În concordanță cu teoria deleuziană a filmului, imaginea depășește aici statutul de simplă reprezentare redefinându-se ca *image-afect* proprie spațiului cinematografic. Aliniându-se gândirii nietzscheene, proiectul va deconspira astfel un *sine* cristal care, dincolo de orice imperativ al unicității, al teritoriului stabil, se descompune în multiple fațete, măști în spatele cărora nu se află nimic altceva decât alte măști, *alte voci, alte încăperi*.

George Bîzgu se poziționează pe o linie a abstractizării, a proiecției în epură, a distilării cu sau fără alambic. Pornind de la operația de deconstrucție a atelierului în care a lucrat în ultimii trei ani, el generează un spațiu abstract, non-figurativ, un spațiu virtual, dens, vital dar în același timp ne-măsurabil. Aici obiectele cotidiene sunt resemnificate dincolo de orice intenționalitate, sunt eliberate de orice funcționalism. Sfidând după îndemnul lui Sontag orice interpretare, depășind orice înțeles convențional, o fereastră rămâne o formă capabilă a vorbi pentru ea însăși. La capătul acestei transformări se ridică întrebări despre relația artistului cu spațiul subiectiv al atelierului și cu lucrările sale, asistate în fundal de o mai generală chestionare asupra lumii ca simplă sumă de obiecte și de înțelesuri.

Închizând un cerc Elena Pârvu readuce în atenție discursul asupra dizolvării identității într-o lume a fragmentarismului și a funcționalității. Odată cu întrebarea ce vizează statutul lucrării de artă într-o lume de obiecte utilitare, revine în prim plan întrebarea despre artist și, indirect, cea despre individul contemporan.

Situația nu este însă una fără ieșire. Fragmentați și alienați, descompuși pe voci, măști, layere și retușați în Photoshop ne refugiem în estetic. Degustăm forța ludică a artei, bucuria jocului, senzualitatea haosului, fascinația virtualului. Ne jucăm de-a uitarea, ștergem și manipulăm amintiri. Înlocuim tragicul cu ironia, ne pierdem în plăcerea aparenței, regăsindu-ne mereu mai vii, mai puternici. Raluca Oancea
Nestor